

UCENIC SAU ADMIRATOR

Îl iubești pe Isus sau doar îți place de El?

IONICĂ GRIGORESCU

Editura Gold Books
Baia Mare
2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRIGORESCU, IONICĂ

Ucenic sau admirator : Îl iubești pe Isus sau doar îți place de El? /

Ionică Grigorescu. - Baia Mare : Gold Books, 2023

ISBN 978-606-95495-8-2

2

© Copyright 2023 - Ionică Grigorescu.

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin autorului. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a autorului.

e-mail: ionica.grigorescu@gmail.com, www.ionicagrigorescu.ro

Acest material a fost publicat sub licența editurii GOLD BOOKS, Baia Mare, Liliacului 16,

e-mail: contact@goldbooks.ro, www.goldbooks.ro

Coperta: Oana Larisa Mezea

Corectare: Adelina Tarța

Corectare: Diana Zaharescu

Tehnoredactarea: Nicu Zaharie

ISBN print: 978-606-95495-8-2

Cuprins

Introducere	7
CAPITOLUL 1 Căutător de comori	11
CAPITOLUL 2 Urmaș sau urmăritor?	23
CAPITOLUL 3 Rugăciunea - închinare sau cerșetorie?	45
CAPITOLUL 4 Răsfățat sau responsabil	71
CAPITOLUL 5 Slujitor sau impostor	91
CAPITOLUL 6 Domn sau idol?	109
CAPITOLUL 7 Luptele unui ucenic	127
CAPITOLUL 8 Admiratorul dezamăgit	145
CAPITOLUL 9 Vinovatul fără vină	165
CAPITOLUL 10 Ucenicul cu mai multe inimi	183
CAPITOLUL 11 Ucenicul vulnerabil	205
CAPITOLUL 12 Ucenicul nerușinat	223
CAPITOLUL 13 <i>Copleșit</i> de ISUS	239

Introducere

Niciodată nu mi-au plăcut extremele. Atât de mult m-am ferit de ele, încât am ajuns uneori să fac o extremă exact din dorința pentru echilibru. Puteai spune despre mine, fără să greșești prea mult, că sunt obsedat de echilibru. Probabil vei putea observa această înclinație a mea, sănătoasă până la un moment dat, inclusiv în cartea pe care o ții acum în mână. Pentru asta însă e nevoie să o parcurgi până la final.

”Ucenic sau Admirator?!” este o carte care încearcă să ajute cititorul să facă diferența (mai mult în viața lui decât într-a altora) dintre un comportament care arată profunzime în relația cu Isus și unul care indică superficialitate. Primul este observat în responsabilitatea pe care și-o asumă ucenicul, onorându-L pe Dumnezeu prin faptul că-L urmează, iar cel de-al doilea se vede foarte bine în evitarea asumării responsabilității, prin păstrarea unei poziții aparent neutre, adoptate de către admiratorul care preferă să privească de pe margine.

Cartea aceasta se adresează mediului creștin, atât conservator, cât și carismatic, cu toate că e posibil ca anumite pasaje din ea (nu aceleași) să fie inconfortabile pentru ambele tabere. Nu ascund faptul că observația mea (subiectivă, ce-i drept) privind tendințele extremiste ale celor două poziții a fost un impuls important care a dus la scrierea acestei cărți. Legalismul leagă multe biserici cu legi și dogme, așa cum libertinismul le înrobește pe altele în superficialitate și iresponsabilitate. Drama e că fiecare parte se uită la problemele celeilalte. Subiectivismul blochează întrebările de autointerogare obiective, păstrând iluzia că bula fiecăruia conține lumea reală.

Nu spun că adevărul este undeva la mijloc. Nu în cazul acesta. Adevărul e la Hristos. El este Adevărul. Indiferent de preferințe confesionale, creștinul are nevoie mai întâi de Isus și abia apoi de niște principii de ghidare în creștinism. Ucenicia nu ar trebui să țină cont de denomi-națiune și consider că ea ar trebui să arate la fel pentru fiecare creștin, indiferent de cultul din care face parte. Ucenic înseamnă urmașul lui Isus, iar Isus e areligios. El nu face parte din nicio denomi-nație. Ori-cât am vrea noi să-L facem pe Isus să fie ortodox, catolic, penticostal, baptist, carismatic sau orice altceva, El nu poate fi încadrat în niciuna dintre formele noastre religioase. El este dincolo de ele, ba poate chiar împotriva unora dintre ele.

Această carte nu susține nicio religie, ci combate legalismul și superficialitatea fiecăreia. Ucenicia nu are nevoie de o religie, ci de o relație cu Isus și nu una superficială, ci una cât se poate de profundă. Este vorba de o dedicare completă și o trăire practică a principiilor biblice, beneficiind cu toată bucuria de fiecare promisiune pe care Dumnezeu a făcut-o urmașilor lui Isus.

Nu mi-am propus ca această carte să *aibă trecere* în fața a cât mai mulți admiratori, ci să mobilizeze cât mai mulți ucenici, motiv pentru care ea conține multe exemple practice, atât cu privire la ceea ce cred eu că ar trebui să facă un ucenic, cât și cu privire la ceea ce cred că face un admirator. Nu pretind că le-am menționat pe cele mai bune, dar cu siguranță unele exprimă destul de clar diferența dintre cele două roluri.

Iartă-mi siguranța, aparent arogantă, dar sunt convins că te vei regăsi în această carte. Ea este despre tine, așa cum este și despre mine. Mi-e destul de greu să cred că, fie din poziția de admirator, fie din cea de ucenic, nu ți-ai pus vreodată problema dacă rugăciunea ta este corectă sau nu. Mă îndoiesc că tot timpul ai fost convins de identitatea pe care o ai, asta ajutându-te să fii responsabil tot timpul. Nu cred că ai trecut prin viața asta până acum fără să te fi simțit dezamăgit de Dumnezeu, crezând că atitudinea ta e una corectă. E foarte posibil, chiar mântuit fiind, să experimentezi sentimente de vinovăție pentru păcatele pe care Isus ți le-a șters prin jertfa Lui încă de la convertire. Dacă slujești, mă

îndoiesc că ai făcut-o tot timpul dintr-o motivație corectă. Uneori ai alunecat și tu (la fel ca mine, dar sper că nu atât de mult ca mine) în dependența consumului de apreciere.

Mă aștept să-L fi perceput pe Isus de multe ori ca pe un idol conturat după forma nevoilor tale și nu ca pe un Domn suveran peste întreaga viața ta. Ai avut luptele tale. Pe unele le-ai pierdut înainte de-a le începe. Inima ți-a fost împărțită uneori, regăsindu-se în diferite stări, în timp ce parcurgeai sezoane cel puțin ciudate, dacă nu chiar dramatice.

Te-ai rușinat și tu de Evanghelia lui Isus și ai avut nevoie să înțelegi mai bine cât de profundă poate fi ea, pentru a crede mai des că într-adevăr este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia (inclusiv a ta).

Dar mai presus de toate acestea, sigur ai și tu nevoie să fii copleșit de Isus. Este singura, dar și cea mai bună cucerire căreia să-i permiți să preia controlul vieții tale, *ocupându-ți* inima. A-L lăsa pe Isus să preia conducerea în viața ta este cel mai sănătos act de vulnerabilitate pe care îl poți face vreodată. Este, de fapt, secretul unei vieți victorioase.

Cartea de față tratează toate aceste subiecte într-o formă foarte practică și ușor de înțeles, chiar dacă nu la fel de ușor de aplicat. Ea este scrisă mai întâi în inima autorului și apoi către inima cititorului. E special adresată ție, asigurându-te că dacă treci prin acele episoade ciudate ale vieții pe care nu le înțelegi, nu ești singurul, dar nici singur. Mulți ucenici trec pe acolo și lui Isus nu Îi este greu să fie alături de fiecare în parte. El poate!

Îmi doresc să citești această carte, nu pentru că am scris-o eu (evident că și pentru asta), dar mai ales pentru că sunt convins că te vei regăsi în multe contexte din ea (sper în cât mai multe dintre cele care prezintă ucenicul). Vei regăsi în ea multe întrebări. Unele sunt incomode, dar tocmai această dificultate de-a ni le adresa nouă înșine poate scoate la suprafață problemele din spatele problemei. Da. E grav să fii doar un admirator superficial, dar mai grav decât asta este ceea ce determină îmbrățișarea unei asemenea poziții.

Nu-ți garantez că vei deveni în mod automat ucenic al lui Isus doar citind această carte, dar cel puțin vei putea să descoperi cum ar putea arăta o variantă a lui. Cine știe, poate te convingi singur că merită efortul să fii și tu unul dintre ei. De fapt, sigur merită efortul, mai rămâne doar să te convingi.

CAPITOLUL 1

Căutător de comori

Eram copil. Am crescut într-un sat pe care l-am considerat cel mai bine gospodărit sat, dintre multe altele văzute. Încă mai cred, deși în adâncul sufletului meu sunt convins că nu e adevărat. Dar e satul meu natal. Dacă această carte ar fi una cu subiecte etnografice, cu siguranță aș putea găsi multe motive pentru care să consider Ciocotișul cel mai potrivit loc de unde să-mi încep călătoria în descoperirea multor locuri, poate mai mari, dar nu cu aceeași încărcătură emoțională pentru mine; mai bogate, dar nu cu amintiri care să-mi facă inima să tresalte; cu peisaje mai colorate, dar care nu aveau culorile copilăriei mele. Ciocotișul e satul care mi-a dăruit dealuri suficient de abrupte pentru căderile cu sania, dar și dificil de cucerit toamna, când noi, copiii, ne însoțeam părinții la cules de porumb sau cartofi.

În râul ce încă străbate locurile natale, fratele meu a învățat să pescuiască. O făcea chiar foarte bine. Mie nu prea mi-a plăcut acest sport, dar în schimb, am învățat să înot acolo unde fratele meu pescuia. Am iubit râul, deși era să-mi fie fatal de vreo două ori, în timp ce-mi predam singur primele lecții de înot.

În acest sat am prins gustul jocurilor cu cowboy, deși ne lipseau atât pistoalele și pălăriile, cât și caii. Dar pentru fiecare recuzită lipsă, inocența și bucuria copilăriei ne ajuta să găsim extrem de ușor un înlocuitor. Eram, fără să știm și poate fără să vrem, integrați de atunci într-un proces al descoperirii și al cunoașterii despre viață, pe care încă îl practicăm uneori, sub formă de joacă. Căutam mereu să descoperim lucruri și locuri noi. Ca și copiii, eram fascinați de orice găseam nou, fie obiect sau loc, pe care, la drept vorbind, nu noi le inventasem sau le descoperisem. Ele au fost acolo tot timpul, mai ales locurile. Dar pentru noi era ceva inedit. Eram însetați după descoperiri.

Copiii mai mari, uneori, se foloseau de lipsa de cunoaștere a celor mai mici pentru ceea ce însemna atunci *distracție copilărească*. Ce făceau ei, probabil azi ar fi interpretat ca fiind *bullying*. Noi nu știam de asta și râdeam împreună, chiar dacă unii râdeau *cu* alții, iar unii râdeau *de* ceilalți. Important e că râdeam, probabil mai mult decât o facem azi.

Într-o asemenea ipostază l-am surprins pe fratele meu într-o primăvară. Era undeva, pe o pajiște proaspăt înverzită de iarba abia răsărită din pământul destul de însetat, în ciuda nămeților din iarna trecută. Muncea sârguincios la săparea unei gropi cu diametrul de marimea unui fund de găleată. Ajunsese la o adâncime de aproximativ 30 de cm cu groapa lui. Activitatea lui devenise curiozitatea mea și a prietenului meu, ce mă însoțea aproape peste tot. Interesul, dar și uimirea noastră, au crescut când am aflat motivația din spatele existenței gropii. Se pare că, după spusele fratelui meu, acolo era ascuns un set de pistoale, ce aparțineau unui vechi haiduc, ce cu mulți ani în urmă își făcuse veacul prin zona noastră. Eram atât de absorbiți de senzația unei eventuale descoperiri, încât ne-am lăsat convinși de fratele meu, care de-acum devenise un fel de șef de șantier, să continuăm noi munca arheologică. Imaginația ne-a dat voie să ne vizualizăm cu cele două pistoale ale haiducului Pinte, fluturându-le în vânt, în compania coechipierilor noștri de joacă. Cel puțin vom avea pistoale, chiar dacă vor fi de haiduc și nu de cowboy. Mai trebuia să facem rost doar de cai

și de pălării. Cai aveau vecinii noștri de peste drum, deși nu cred că ar fi fost interesați să ni-i împrumute.

Nu mai țin minte când ne-am oprit din săpăturile noastre după acel tip de comori, dar îmi place să cred că nu a mai durat foarte mult. L-aș întreba pe fratele meu, dar aproape sigur nici el nu-și mai aduce aminte de acel episod. Ce știu însă e că acele proiecții ale noastre ca și copii, nu și-au pierdut intensitatea, ci doar conținutul. Încă mai căutam comori. Și probabil la fel de intens ca în copilărie, dacă nu chiar mai intens. Căutările noastre însă sunt coordonate de valorile pe care le îmbrățișăm și importanța pe care o acordăm acestora. Faptul că suntem diferiți atrage după sine nu doar valorizări diferite, dar și alocări de timp diferite în funcție de importanța pe care o acordăm fiecărei valori în parte. Dar noi toți suntem căutători de comori. Teama celor mai mulți este aceea că nu vor descoperi niciodată comorile pe care le caută. Unii dintre ei au dreptate. Însă căutarea nu este singura condiție pentru găsirea unei comori. Locul este cel puțin la fel de important. Nu vei găsi niciodată comoara în munții Făgăraș, dacă ea este ascunsă pe malul Mării Negre.

Nu tot ce e vechi are valoarea unei comori

Timpul trece. Iar această trecere își pune amprenta nu doar asupra noastră, a oamenilor, ci și asupra lucrurilor. Așa cum nu toți oamenii care îmbătrânesc devin mai înțelepți, tot astfel, nu toate lucrurile care se învechesc devin automat valoroase. Cele mai multe, devin doar gunoaie. Procesul îmbătrânirii nu-ți asigură aura înțelepciunii. Nicidecum. Nu faptul că ai îmbătrânit te face mai înțelept, ci modul în care acest proces a fost parcurs.

Ceea ce dă valoare unei persoane sau unui obiect este identitatea, autenticitatea și utilitatea. Probabil la fel stau lucrurile și cu alt fel de comori, decât cele ascunse în inimile umane. Un obiect, cu cât identitatea lui are în spate o istorie mai amplă, este mai valoros. Chiar dacă singura lui utilitate ține de faptul că ne amintește istoria, el este sufici-

ent de prețios încât să-l găsești într-un muzeu protejat de un sistem de securitate foarte bine pus la punct.

Problema apare atunci când lucrurile vechi, care nu sunt comori, le păstrăm în inimile noastre chiar dacă sunt inutile. Fiind inutile, la un moment dat pot deveni chiar ostile.

Cele mai vechi lucruri pe care le avem, și care cu siguranță nu sunt comori, sunt obiceiurile greșite. Obiceiurile greșite sunt acele tipare mentale sau comportamentale construite pe altceva decât ne recomandă Dumnezeu în Cuvântul Său. Orice convingere pe care ne-am format-o în timp și orice acțiune pe care o practicăm pot fi greșite dacă ele nu sunt construite având la bază adevărul lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel le scrie colosenilor următoarele: **„Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3:2)**. Această poziție răsună peste veacuri, atingând și generația noastră. Într-o lume postmodernă care este axată pe consumerism și confort, concentrarea pe lucrurile cu adevărat esențiale poate schimba radical obiceiurile noastre.

Cea mai utilă și probabil eficientă cale de-a schimba un obicei greșit este să-l înlocuiești cu unul corect. De multe ori acest lucru ia timp. E nevoie de un proces pentru ca noile îndeletniciri bune să ia locul celor vechi și greșite.

Există destule tehnici recomandate pentru înlocuirea unui obicei vechi și nepotrivit, dar prima recomandarea a lui Pavel este aceea de-a înceta să ne gândim la ele. Nu poți opri în timpul zilei acțiunea la care ai meditat pe tot parcursul nopții. E nevoie să-ți schimbi focusul de pe obiceiurile pe care vrei să le oprești pe obiceiurile pe care vrei să le implementezi. Dacă vrei să iubești mai mult lucrurile de sus, începe prin a te gândi mai mult la ele. Meditând mai mult la lucrurile de sus, le vei cunoaște mai bine, iar cunoscându-le mai bine le vei iubi mai mult. Iubirea aceasta va favoriza concentrarea pe noile lucruri iubite. În fond și la urma urmei, ne este mult mai ușor să ne petrecem timpul cu lucrurile pe care iubim să le facem.

Comori pe care le vede toată lumea, dar nu le dorește nimeni

Viața este un dar nemeritat. Viața din *belșug* este un dar nemăsurat. Prima nu ai avut cum să ți-o dorești, pentru că nu erai în postura de-a putea decide ceva, pentru că nu erai în existență. Dar a doua variantă este la dispoziția noastră. Putem să o îmbrățișăm sau să o disprețuim, respingând-o. Ne putem lăsa cuprinși de valul pseudo ateismului popular care azi susține inexistența lui Dumnezeu, iar mâine, în fața unei provocări greu de gestionat, invocă mila Celui a Căruia existență o nega doar cu o zi înainte sau Îi putem permite Creatorului acestui măreț univers să ne conducă într-o convingere proprie și personală, că El nu este nici iluzia celor neajutorați și nici invenția celor subordonați.

Partea fascinantă este că Dumnezeu rămâne Dumnezeu, indiferent de părerile noastre. El rămâne bun, indiferent de teoriile noastre privind bunătatea. El rămâne drept, chiar dacă noi nu vom fi niciodată de acord cu dreptatea Lui.

Partea spirituală a existenței umane cu care Dumnezeu ne-a binecuvântat nu a fost niciodată, și destul de probabil nici nu va fi vreodată, plasată de toată lumea în rândul comorilor. Probabilitatea existenței concurenței celor care o caută este extrem de mică. Nu sunt mulți căutători care să *se bată* pe același loc în trenul care face transporturi la intervale din ce în ce mai mari, spre *gara* de unde pornesc doritorii de senzații tari în ale spiritualității. Pentru unii, termenul spiritualitate sună cel puțin ciudat, dacă nu chiar înspăimântător, datorită asocierilor deformate pe care le fac sau a informării limitate. Dintre ei sunt unii care confundă spiritualitatea cu spiritismul. Alții pun semnul egal între viața spirituală cu Dumnezeul Bibliei și concentrare sau meditații orientale. Întâlnim adesea și ideea de *dumnezeu generalizat*. Fiecare are dreptul să-și aleagă propriul Dumnezeu. Noi toți, spun aceștia, avem libertatea să numim aproape tot sau orice ca fiind Dumnezeul nostru. Există însă o eroare care pe cât este de gravă ca afirmație, pe atât este de greșită ca direcție. Nu există mai mulți ”Dumnezeu”. Există doar Unul. Toți ceilalți pe care îi alegem sau le permitem să ocupe locul lui Dum-

nezeu sunt idoli. Dumnezeu este doar Unul singur. Aceia pe care inclusiv Biblia îi numește dumnezei străini sunt doar niște idoli neputincioși (Psalmul 115:4-8). De aceea consider că afirmația *Dumnezeu Adevărat* este pleonasm, dar unul oarecum acceptat de toți. Dumnezeu prin definiție este adevărat. Dumnezeul care nu este adevărat nu este Dumnezeu. El este idol. Când te referi la Dumnezeu, nu ar mai fi nevoie să spui că e și drept pentru că Numele Lui implică automat și dreptate; nu ar mai fi nevoie să adaugi *credincios*, pentru că întotdeauna credințioșia a făcut parte din Numele Lui. El este neprihănire, iar când Îi rostești numele, nu ar mai fi necesar să adaugi această caracteristică, decât în cazul în care *neprihănirea* este cuvântul care face parte dintr-o enumerare a atributelor Lui. Dragostea Îl reprezintă datorită sacrificiului enorm pe care l-a făcut prin jertfirea propriului Fiu, având în vedere câștigarea unui număr mai mare de fii și fiice, prin *procesul de adopție* început la cruce.

Complexitatea lumii în care tu exiști, naște de la sine marea întrebare cu privire la Creatorul din spatele ei. Nu ai cum să exiști și să nu te întrebi: cum de exiști? Este însă dezamăgitor să exiști și să nu te întrebi niciodată: cu ce scop? Dar este de-a dreptul revoltător să negi existența unui Creator care este *obiectul* creației, doar pentru că tu nu l-ai văzut niciodată. Înseamnă că negi existența celui care a tipărit aceste pagini, doar pentru că tu nu l-ai văzut niciodată. Dar cartea aceasta nu-și propune să fie o carte de apologetică, în ciuda faptului că vei mai întâlni în lecturarea ei fraze care îți propun să clarifice asemenea aspecte.

Nu toate comorile sunt la vedere. Altfel, nu le-am mai numi comori. Dar alte comori se numesc așa tocmai pentru că sunt gata să îi îmbogățească pe toți cei care le primesc. Iar cei îmbogățiți vor fi gata să îi îmbogățească pe alții în diferite forme. O, ce mare har! Îmbogățiți de Însuși Dumnezeu. Nu doar că El ne dă o viață alături de El, dar El și-a dat propriul Fiu pentru ca noi să accesăm această comoară manifestată printr-o viață trăită în și prin El. Dumnezeu este *Comoara* pe care o poate vedea toată lumea, dar pe care prea puțini o doresc, și pe care, tocmai de aceea, foarte puțini o și găsesc.

Când tu ești propriul tău bijutier

Ne place să evaluăm. Într-adevăr nu la fel de mult să fim evaluați. De fapt, uneori suntem deranjați de evaluările altora, chiar dacă ele ar putea contribui la dezvoltarea noastră spirituală, emoțională sau chiar profesională.

Te cuprinde însă uimirea și te lași destul de ușor fascinat atunci când în evaluările pe care le faci, descoperi comorile acelea care poartă pe umerii lor ani grei de istorie cu unele bătălii câștigate, iar cu altele pierdute. Comori care pentru unii au fost *insuficiente* în a-i face mai buni, iar alții au fost atât de atrași și ispitiți de partea înțeleasă greșit a strălucirii lor, încât au început să-și piardă și cea mai mică fărâcă din bunătatea pe care au avut-o la început.

Uneori aproape că suntem revoltați cu privire la faptul că avem atâta libertate în a identifica binele și răul, iar apoi a face o alegere. Parcă am vrea ca altcineva să o facă în locul nostru, deși ne contrazicem singuri la primul episod în care cineva doar ne sugerează o direcție în care nu am fi dispuși să mergem niciodată. Nu mai vorbim despre ce se întâmplă când ne condiționează...

Dreptul de-a ne alege valorile cardinale, după care să ne croim drumul spre atingerea scopului existențial, este pentru noi o imensă binecuvântare, chiar dacă uneori suntem tentați să credem că e mai degrabă un blestem. Dragostea imposibil de măsurat a lui Dumnezeu este aceea care stă în spatele acestui drept, ca o explicație. Dragostea este ingredientul esențial al unei relații sănătoase și durabile. Iar pentru că Dumnezeu este interesat să construiască o asemenea relație cu fiecare dintre noi, și dragostea făcând parte din El, ne-a permis să o cunoaștem în marea ei profunzime, tocmai dându-ne dreptul de-a alege să o primim sau să o respingem. Nu cred că există un argument mai răsunător al sincerității dragostei lui Dumnezeu pentru noi decât acela al libertății oferite nouă de-a o accepta sau nu. Dreptul de-a îmbrățișa sau a refuza această binecuvântare a dragostei Lui este dovada incontestabilă a iubirii totale și extrem de sensibile pe care Însuși Dumnezeu o are

pentru noi. Automatismul în deciziile mele nu m-ar fi ajutat deloc să mă simt mai iubit. Cred că nici pe tine. Și s-ar fi întâmplat asta tocmai pentru că nu aș fi fost mai iubit decât acum.

Nu este deloc ușor să fii propriul tău bijutier. Pare destul de complicat să te apuci să dai verdicte în dreptul *pietrelor*, care sunt prețioase și merită să fie așezate pe inele de logodnă ale viitoarelor mirese, și care ar trebui să fie doar *muniție* pentru praștiile copiilor din cartier. Te-ai gândit vreodată să îți valorifici bine comorile din viața ta? Poate că da. Dar poate că prea rar. Poate chiar o faci periodic și sistematic. Dar tu, cel care nu o faci, n-ai vrea să faci o încercare? Nu crezi că ți-ar prinde bine o sistematizare și definire a propriilor valori? Nu crezi că dacă ți-ar fi mai clar de ce ești, ți-ar fi mai simplu și să-ți definești valorile care să te conducă spre scopul existenței tale?

Poate ți se pare greu să faci acest lucru. Oricine care spune că e ușor, fie nu s-a confruntat niciodată cu asta, fie nu vorbim despre același lucru. Dar comorile prețioase foarte rar se găsesc la suprafață. De cele mai multe ori e nevoie să sapi destul de mult pentru a ajunge la ele, alteori e nevoie să te expui pericolului oceanelor prin scufundări riscante. De obicei, comorile prețioase se găsesc cu prețul unor eforturi intense.

Când Investitorul este mai mare decât bijutierul

Se prea poate să mai existe și un alt fel de comoară. Este comoara moștenită. Aceasta este comoara pentru a cărei descoperire altcineva a plătit prețul. Altcineva a căutat, altcineva a săpat, altcineva s-a scufundat, altcineva a riscat, altcineva s-a expus și altcineva a depus efortul. Probabil tocmai de aceea, acestea sunt comorile cele mai tânjite, dar și cel mai puțin prețuite. Iar destinația de multe ori este seiful altora decât a moștenitorilor de drept, iar drumul până acolo e unul relativ scurt. Ignoranța moștenitorilor poate face ca altcineva să se bucure de eforturile înaintașilor lor și de beneficiile comorilor căutate și găsite.

Toți căutătorii de comori investesc nu doar timp și bani în expedițiile lor, ci unii dintre ei investesc TOT ce au pentru a începe căutările.

Uneori comorile găsite acoperă investiția, alteori nu. Ba mai mult, nu întotdeauna se găsesc comori, fie ele și de valori considerabil mai mici decât investiția. Căutătorii pasionați însă, probabil nu vor renunța niciodată, în ciuda provocărilor și a raportului nefavorabil dintre investiție și profitabilitate.

Chiar unii dintre noi nu am fi dispuși să investim totul în noi înșine, văzând potențialul redus pe care îl deținem. Dumnezeu a făcut-o însă. El vede de departe mai bine decât vedem noi de aproape. El știe ce putem deveni prin Cristos. De fapt, Tatăl se uită la noi doar prin Isus. Cât de încurajator este pentru noi să știm că Marele Investitor a investit totul în căutarea noastră, cu toate că noi nu părem comori foarte promițătoare! Este ca promisiunea respectată a unui tată, față de copilul dornic de o înghețată răcoroasă într-o zi toridă de vară, când pușculița cu economii a rămas goală. De fapt e mult mai mult de atât. E greu să asociezi cu vreun exemplu care să transmită mai mult decât a reușit să o facă sacrificiul lui Isus. Exemplul cel mai practic al iubirii lui Dumnezeu față de om este dedicarea lui Isus scopului suprem al Răscumpărării unei omeniri păcătoase, pentru care nimeni nu era dispus să plătească prețul. Asta pentru că nici nu ar fi avut cum. Nu ar fi putut. Doar *preț* de Dumnezeu putea să ștergă definitiv și irevocabil blestemul păcatului de pe fruntea omenirii. Era un scris adânc și întunecat, asemenea unei însemnări sclavagiste de apartenență veșnică. De aceea, nimeni altcineva n-a murit în locul lui Isus, pentru că nu avea pentru ce. Ar fi fost inutil. Doar Isus putea să aducă lumină în întuneric. El este Lumina deplină și desăvârșită. Nu exista o altă lumină autentică. El era singura Lumină capabilă să risipească întunericul ce învăluie întreaga omenire, de la căderea omului și până la ultima scenă de existență a Pământului actual.

Poate ești un *bijutier* iscusit. Poate abilitățile tale de autoevaluare te ajută să valorifici corect anumite piese din *comoara* ta. Poate reușești să vezi corect defectele fiecărui *diamant*. Ba chiar ești atât de iscusit, încât identifici cu ochiul liber orice *piesă* contrafăcută. Ești un specialist al diamantelor fancy (categoria de diamante unde se încadrează și cele

mai scumpe) și al aurului de 24k. Și faci toate aceste evaluări și reevaluări folosindu-te de criteriile tale. Poate criteriile tale sunt obiective. Poate ești convins de asta. Dar dacă propriile tale convingeri sunt greșite? Ai fi dispus să accepți intervenția unui specialist?

Poate *uneltele* tale nu mai răspund criteriilor obiective de identificare a *comorilor*. Poate *lupa* s-a zgâriat sau poate ți-a slăbit ție vederea, suficient cât să nu reușești să distingi un micro defect, care să facă o mare diferență în evaluarea unei *bijuterii*, fie foarte valoroase, fie lipsită de orice valoare. Poate ai nevoie de o instruire. Poate un coach bine pregătit ar putea să redefinească criteriile esențiale în *bijuteria* ta. Ai putea să fii mai bine pregătit. Ai putea să treci la un alt nivel. Să avansezi de la evaluări de comori mici, la cele cu valori foarte mari. Beneficiile cu siguranță ar fi altele și nu mai mici. Dar pentru asta e nevoie măcar să accepți că s-ar putea să existe ceva ce tu încă nu ai descoperit. E nevoie să vrei să pornești într-acolo, chiar dacă pare necunoscut și poate puțin riscant.

Când bijutierul, devine căutător

Vestea bună e că Dumnezeu ne-a căutat înainte ca măcar să știm noi că vom exista. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. (1 Ioan 4:10)

Se vorbește așa de mult despre dragoste, copleșiți fiind de iluzia că tot ce numim iubire chiar se identifică cu ea. Se fac în mod continuu confuzii de natură emoțională, de la afectivitate până la îndrăgostire, care este mai mult pasiune decât dragoste adevărată. Lumea postmodernă, dar și cea de dinaintea ei, au deformat percepția a ceea ce presupune să iubești cu adevărat. Suntem ”injectați” cu tot felul de surogate emoționale încercându-se înșelarea noastră în ceea ce privește definiția dragostei. Ochii noștri ajung să vadă, iar urechile noastre să audă concepte care înlocuiesc iubirea autentică cu tot felul de practici care îmbracă mai degrabă o inimă egoistă, decât una plină de dragoste.

În ciuda tuturor asalturilor contemporane care atacă imaginea iubirii autentice, Dumnezeu a conturat exemplul complet al dragostei supreme prin jertfirea propriului Fiu. **Sacrificiu** este singurul cuvânt care ar putea ține locul noțiunii de dragoste. Când iubești, te dăruiești. Nu ai nevoie de alte surse motivatoare. Pur și simplu resursele de care ai nevoie pentru a te sacrifica îți sunt puse la dispoziție de dragostea însăși. Ei nu i se pare niciodată prea mult, chiar dacă uneori este extrem de greu. Iubirea *agape* nu se oprește niciodată din oferit până ajunge să se dăruiască pe ea însăși. O astfel de iubire este iubirea lui Dumnezeu pentru noi oamenii.

Profunzimea acestei iubiri însă o regăsim în lipsa unor motive realiste și obiective în acordarea ei. Omenirea nu merita nici măcar o dragoste de tip egoistă (dacă așa ceva putem numi dragoste), cu atât mai puțin o dragoste sacrificială. Cu toate acestea Dumnezeu a oferit-o. A fost modalitatea prin care El a dărâmat orice barieră care împiedica accesul către Divinitate. A construit oportunități folosindu-Se de obstacole. Nu S-a mulțumit să rămână în spațiul personal strălucitor, ocupându-Se doar de frumusețea pietrelor prețioase care Îi aparțineau, ci a coborât în mocirla lumii păcătoase, murdărindu-Și propriile mâini nu doar cu noroi, ci cu sângele propriului Fiu, pentru a ne putea așeza în vitrinele Lui strălucitoare de Bijutier Suprem.

Niciodată căutările noastre nu vor avea de plătit același preț pe care Dumnezeu l-a plătit căutându-ne și salvându-ne pe noi. Asta pentru că nu am putea, dar și pentru că nu e nevoie. Un preț însă tot există. Pentru a-L găsi pe El e nevoie să ne *pierdem* pe noi. Ioan Botezătorul reproduce foarte bine acest lucru în **Ioan 3:30** – „**Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.**”

Nu-L vei putea găsi pe Dumnezeu, dacă în centrul căutărilor tale rămâi tot tu. Găsirea lui Dumnezeu nu are de-a face atât de mult cu dezvoltarea spiritualității tale, cât are de-a face cu recunoașterea măreției Lui. E despre Suveranitatea Lui, nu despre controlul tău. E despre cum vrea El să ți se descopere, nu atât de mult despre cum vrei tu să-L

găsești. Este mai mult despre ceea ce ești dispus să-I dai tu Lui, decât despre ce poate să-ți dea El ție.

Măreția lui Dumnezeu de multe ori este umbrită de mândria noastră. Slava Lui este știrbită de egoismul nostru. Ne considerăm mai mari decât suntem și mai mult decât importanți. **Lipsa unei identități clare ne-a făcut de multe ori să ne asumăm identități greșite.** Noi nu suntem atât de importanți pe cât ne credem, dar nici atât de lipsiți de importanță pe cât ni se pare. Pentru a dobândi o identitate corectă e nevoie să te confrunți cu Cel care ți-a dat-o. Bijutierul construiește imaginea și conturează identitatea bijuteriei. Ea nu poate să se găsească și nici să se șlefuiască singură. Are nevoie ca Cineva mult mai mare decât ea să facă asta.

CAPITOLUL 2

Urmaș sau urmăritor?

Pașii mei lasă mereu urme indiferent cât de mult sau puțin îmi doresc asta. Cele mai multe sunt vizibile, iar o mică parte sunt mai greu de observat. În timp ce în unele situații cei din jur se aruncă entuziasmați să-și potrivească pașii lor în forma lăsată, alte urme sunt disprețuite prin simplu fapt că sunt ocolite. De obicei acestea din urmă rămân în forma lor inițială pentru că nimeni nu vrea să calce în ele. Sunt urme în care nimeni nu vrea să-și potrivească papucii. Ele rămân peste ani acolo pentru a-mi aminti într-un fel cât de bine era să nu le fi lăsat deloc. Dacă toată lumea le evită probabil era mai bine pentru mine dacă împiedicam existența lor. Doar că nu am făcut-o. Urmele sunt acolo. Mă consolez totuși cu faptul că măcar ceilalți vor vedea unde să nu calce.

Noi învățăm de mici. Ne trezim adulți urmând niște tipare pe care le-am copiat fără să știm când. Observăm doar că anumite acțiuni ale noastre se desfășoară cam după același scenariu chiar dacă actorii sunt diferiți. Faptul că jucăm mereu pe altă scenă nu schimbă prea mult conținutul piesei în care ne interpretăm rolul. Urmăm ceea ce am învățat noi că trebuie urmat, fără să ne întrebăm dacă este și corect.

Îmi amintesc cu nostalgie fragmente din acele predici pe care le consideram plictisitoare în copilărie, ce ne îndemnau să fim exemple pentru cei din jurul nostru, practicând o conduită creștinească prin care să demonstrăm că noi chiar facem ceea ce ne cere Dumnezeu. Am descoperit doar mai târziu (sper că nu prea târziu), că noi deja eram exemple pentru ceilalți, indiferent de comportamentul practicat. Nu era nevoie de niciun fel de efort pentru a fi modele pentru alții. **Atâta doar că de la unii dintre noi ceilalți învățau cum să facă, iar de la alții, cum să nu facă.** Noi suntem exemple indiferent de natura vorbelor și faptelor noastre. Suntem fie exemple de: "Așa da!", fie exemple de: "Așa nu!". Chiar dacă nu toți suntem *urmați*, fiecare suntem *urmăriți*. Lumea ne vede, înregistrează și apoi decide unde ne încadrează; pe unii în categoria celor *cu care vor să semene*, iar pe alții în clasa celor *cu care nu vor să semene*.

Noi suntem modele, dar și urmăm niște modele. **De obicei, pe cine apreciem cel mai mult îl vom urma cel mai des.** Ne vom alinia în spațele celui ale cărui urme făcute de pașii lui ne plac cum arată și încotro duc. Vom împrumuta limbajul celui care, în opinia noastră, este cel mai atractiv sau convinge cel mai ușor. Vom copia comportamentul celui care ne-a atras cu acțiunile lui. Ne vom lăsa impresionați de realizările care ne atrag pe noi și vom promova practici pe care le-am urmat, pentru că le-am considerat oportune în realizarea scopurilor noastre. Am ajuns să fim urmașii celor a căror activitate ne-a uimit cel mai mult în timp ce-i urmăream.

Urmăritorul - un perspicace sau un suspicios?

Un urmăritor însă nu devine întotdeauna și urmaș. De cele mai multe ori pentru că e un preț de plătit. În postura de *urmăritor* simți că te găsești la conducere, permițându-ți să faci selecția subiectivă între ceea ce îți place și ceea ce nu îți place, pe când *urmașul* acceptă să predea controlul exemplului trasat de învățătorul lui, făcând de dragul uceniciei și lucruri care îl scot din zona de confort. Urmăritorul își permite să se

așeze în zone mai retrase pentru a observa și a da verdicte, evaluând acțiunile celui pe care îl urmărește. El poate participa chiar la emisiuni de critică vestimentară unde își permite să-l încadreze pe cel evaluat fie la secțiunea ”așa da”, ori la secțiunea „așa nu”. Rolul de observator pe care îl interpretează cel mai des un urmăritor îl îndreptățește să construiască o serie de comentarii pozitive sau nu neapărat, despre cel pe care îl urmărește. Uneori își asumă chiar o poziție de supraveghetor, emițând sfaturi pentru cel observat, pe care el le consideră utile, în ciuda faptului că nu au fost testate și nici nu i le-a solicitat cineva.

Urmăritorul e distant. El preferă să se protejeze de ochii celor care l-ar putea acuza că a început să urmeze pe cineva. El nu riscă. Privește mai mult de pe margine ce se întâmplă în interiorul comunității unde urmașii își respectă statutul față de învățătorii lor. Este dominat mereu de un sentiment de nesiguranță și chiar suspiciune cu privire la autenticitatea relației dintre urmași și cei urmați. Nu-și permite să ajungă să se auto-suspecteze de ignoranță sau credulitate. Preferă măcar să-și dea impresia că are totul sub control. Și mai ales pe ceilalți. El nu intră în cercuri unde să nu-și poată manifesta puterea pe care crede că o are. *Este într-un fel obsedat de curiozitate, dar speriat de vulnerabilitate.* Nu va fi dispus să construiască relații profunde. Nici măcar nu-și va permite să se gândească la ele, având în vedere că autenticitatea unei conectări interpersonale este determinată de disponibilitatea de-a permite să fie rănit. El fuge mâncând pământul, evitând să lase să se vadă că are puncte slabe. Privește vulnerabilitatea ca o chestiune mult prea personală pentru a fi îmbrățișată în interacțiunea cu ceilalți, ceea ce îl și împiedică să dezvolte relații prea apropiate.

Ni-l putem imagina pe urmăritor mai degrabă ca un individ care spionează o persoană sau un grup, decât ca unul dispus să facă parte dintr-o comunitate unde să lase garda jos pentru lucruri cu adevărat important de împărtășit. El nu e dispus să dea socoteală pentru că are o teamă imensă de trădare. Iar episoadele în care, de pe margine, vede cum alții experimentează trădarea, îi confirmă că mecanismele lui de apărare sunt justificate. *”Ceilalți dezamăgesc și trădează, provo-*

când suferință; deci eu nevrând să sufăr trebuie să evit trădarea și dezamăgirea, ținându-i pe ceilalți la distanță". Așa gândește un următor. Ajunge să creadă că de pe margine nu doar că se văd mai bine lucrurile, dar este și locul cel mai sigur și protejat de neplăceri. Din păcate unii nu-și vor schimba această convingere niciodată, păstrând iluzia controlului și alegând doar să observe lucruri, fără să se delecteze experimentându-le cu adevărat.

Urmașul - un naiv sau un întreprinzător?

Observarea atentă ne poate ajuta să ne decidem pe cine urmăm, dar nu e suficientă pentru a dobândi titlul de urmași. E nevoie de ceva mai mult decât de niște păreri oricum subiectiv exprimate despre cum ar trebui să arate lumea și viața. Procesul presupune diferite forme de implicare și dedicare celui care vrea să fie cu adevărat un urmaș. El începe cu asumarea faptului că are nevoie de un învățător. Acceptă fără rețineri că nu le știe pe toate și mai ales că știe mult prea puține. Exprimă o formă de dependență sănătoasă față de Cineva mult mai mare decât el, care poate fi nu doar o sursă de inspirație, ci mai ales mântuirea însăși în momente cruciale ale vieții. Urmașul își recunoaște neputința și tocmai de aceea caută să se supună Cuiva mult mai puternic decât el. E dispus să învețe. Este chiar însetat de cunoaștere sănătoasă, pregătit să plătească și prețul acestei cunoașteri. Abdică în cât mai multe lupte cu sine, însușindu-și versetul din *Matei 16:24* – „*Atunci, Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.”* Nu-i iese lui chiar tot timpul, dar se străduiește, iar atunci când egoismul îi pune intențiile bune la pământ, se întoarce la îmbrățișarea aceluiași principiu: *ceea ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu.*

Când îți asumi să urmezi pe cineva ești nevoit să accepți că faci asta pentru că tu nu te descurci singur și ai descoperit că există cineva mai mare decât tine, ale cărui drumuri par să fie mai înțelept croite și a căror destinație aduce binecuvântare și nu blestem.

E adevărat că te expui la a fi etichetat de către ceilalți. Unii se vor grăbi să te considere naiv, punând alegerile tale pe seama lipsei de educație sau chiar a ignoranței. A urma pe cineva într-o lume cucerită de pseudo-independență pare cel puțin nepotrivit. Lumea tinde să creadă că poate face exact tot ce-și dorește, fără să observe că într-un fel, controlul și privarea de adevărata independență au început prin manipularea dorințelor. Ajungem să ne dorim ceea ce suntem constrânși să ne dorim. Mesajele directe, dar și subliminale, ne cuceresc viziunile personale despre noi și despre viață, conturându-ne într-o oarecare măsură ceea ce credem că ne-am dori, chiar dacă noi inițial ne-am fi dorit altceva. Uneori constatăm, dar prea târziu, că ceea ce am crezut că a fost independență, de fapt a fost o subtilă formă de control emoțional. Realizăm că multe dorințe noi nu le-am fi avut dacă cineva nu ne-ar fi livrat informația că le-am putea avea și mai ales că îndeplinirea lor ne-ar putea face mai fericiți. Dar rămânem cel puțin la fel de triști, acceptând faptul că nicio promisiune abuzivă nu și-a respectat cuvântul dat. Rămânem tot nefericiți și expuși altor așteptări mai oneste, sperând că într-o zi se va arăta lumina și pe strada noastră. Ne continuăm călătoria aproape convinși că nimeni nu decide pentru noi, fără să realizăm că de fapt urmăm cel mai nesigur lider din univers - iluzia că suntem independenți.

Fiecare dintre noi urmăm pe cineva, indiferent că ne dăm seama de asta sau nu, chiar dacă recunoaștem sau încercăm să ascundem această realitate. Așa că iluzia independenței nu este cea mai în măsură să eticheteze ca fiind naivă decizia celui care își asumă să urmeze drumul Înaintașului său. Cine crede că nu urmează niciun drum, nu înseamnă că are dreptate. În ucenicie nu există "agnosticism". Nu ne putem declara neutri. Suntem urmași oricum. Fie îl urmăm pe Domnul vieții și al luminii, Stăpânul Universului, fie suntem adepții celui care aduce întuneric și moarte, trăind și el iluzia că ar stăpâni Universul. Cel care spune că nu-l urmează pe niciunul dintre aceștia doi, foarte probabil este urmașul celui de-al doilea.

Urmașul lui Hristos își asumă prețul acestei călătorii. Lui nu i se pare nedrept să renunțe la sine, chiar dacă recunoaște că nu e ușor să o facă. Nu caută să fie convins de alții cât de mult bine îi face urmarea lui Isus. Lipsa Mântuitorului din viața lui ”anterioară” i-a predat deja această lecție.

Ucenicul urmaș este condus de un devotament asumat indiferent dacă acesta e confortabil sau nu, pe când următorul admirator va rămâne în preajma celui pe care îl admiră doar atât cât acest lucru îi aduce plăcere și satisfacție. Urmașul prețuiește timpul petrecut împreună cu Învățătorul lui și este gata să se sacrifice pentru a oferi cinstea celui pe care îl urmează. Următorul în schimb se protejează în călătoria lui de absolut tot ce i s-ar părea periculos.

Urmașul este un întreprinzător, pe când următorul este un consumator. Primul investește, iar cel de-al doilea risipește ce s-a investit. Pe amândoi îi poți găsi în preajma lui Isus, dar fiecare are obiective diferite.

Har sau adevăr?

Noi toți iubim să auzim adevărul, mai ales despre alții, și suntem îndrăgostiți de har când ni se adresează nouă. Când inversăm lucrurile, spunând adevărul despre noi în timp ce acordăm har celorlalți, parcă cele două valori spirituale nu ne mai încântă la fel de mult.

De obicei, fiecare individ, indiferent că ne referim la urmaș sau la următor, este mai înclinat spre una dintre cele două situații. Dacă e mai preocupat să spună adevărul indiferent de consecințe, destul de probabil va fi mai rezervat la a oferi grație celor care greșesc. Îngăduința și mila lui vor fi destul de limitate. Însă dacă cineva este mai preocupat să ofere îndurare, acceptând ușor și la nesfârșit greșelile celorlalți, probabil va fi destul de reținut în a proclama adevărul cu îndrăzneală de fiecare dată.

Isus însă a fost diferit de noi. El a venit pe Pământ complet din ambele perspective. El nu a fost niciodată în pericol de-a favoriza o valoare în

defavoarea celeilalte. Și nu doar că a rostit convingător adevărul de fiecare dată, dar a și oferit Har deplin fiecărei persoane dispuse să-l primească. Așa cum Ioan amintește în Evanghelia sa, Isus a coborât în rândul oamenilor muritori, **plin de har și plin de adevăr.**

Ioan 1:14 – „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”

Urmăritoriului îi place să profite de har, așteptând practicarea adevărului de către ceilalți, pe când urmașul este preocupat să umble în adevăr, oferind har celor care caută același lucru. El e dispus să-și crească gradul de toleranță pentru ceilalți, dar această acceptare nu validează nicidecum un comportament greșit. Urmașul nu pune etichete, ci identifică comportamente. În schimb, urmăritorul are câte o etichetă pentru fiecare persoană care nu practică ceea ce consideră el a fi adevărat.

Urmașul iubește să fie ca cel pe care Îl urmează. El vrea să facă din Isus desfătarea vieții lui. Trece peste costurile uceniciei, chiar dacă acestea nu sunt întotdeauna ușor de plătit. Acceptă că, în ciuda faptului că pentru mântuire el nu a avut de făcut nimic, fiind achitate toate costurile de către Mântuitor, pentru ucenicie are de plătit totul. Dacă mântuirea înseamnă tot ce i-a dat Isus, atunci ucenicia este tot ceea ce Îi dă el lui Isus. Indiferent dacă este mai înclinat spre har sau spre adevăr, urmașul va căuta să învețe de la Domnul lui cum să crească pe partea unde observă carențe. Îl glorifică pe Dumnezeu practicând rostirea adevărului în dragoste, în timp ce arată har față de cei care aud adevărul propovăduit de el.

Har sau adevăr? Ce îți este mai ușor să îmbrățișezi și să practici mai repede? Ești dispus să accepți orice compromis de dragul acceptării celorlalți sau ești gata să te folosești de rostirea adevărului pentru a-ți sătura setea de condamnare a celorlalți? Sau o a treia variantă: vrei să înveți de la Isus cum să umbli ca El atât în adevăr cât și în har... Vrei să Îl lași pe El să-ți ghideze pașii în vestirea adevărului, în timp ce-ți crește sensibilitatea față de ceilalți, care oricum nu sunt mai păcătoși decât

tine? Răspunsul afirmativ la această ultimă întrebare este oarecum o confirmare că vrei mai mult decât să fii un următor. Îți dorești să fii un urmaș. Vrei să trăiești în adevăr, nu doar să vorbești despre el. Vrei să împarți har, nu doar să te folosești de el. Îți dorești să-L copiezi pe Cel pe care Îl urmezi. Tânjești să fii ca El. Și înțelegi că stai în fața unui proces care durează toată viața. Accepți că de multe ori nu va fi ușor, dar preferi să fii un urmaș care își asumă responsabilitatea uceniciei, decât un următor care nu va beneficia niciodată de avantajele ei.

Nu vrei să fii doar dintre cei care admiră adevărul Lui, tu chiar vrei să-l practici. Și nici nu e suficient pentru tine să profiți de harul pe care Isus îl oferă, ci ești gata să-l împarți pentru ca și alții să beneficieze de el.

Convingerile îți influențează identitatea

Cine crezi că ești vorbește mai mult despre identitatea ta decât o face ceea ce ești.

Cine ești reprezintă identitatea ta, iar ceea ce faci are de-a face cu slujba ta. Cele două sunt strâns legate una de cealaltă, dar prima o influențează mai mult pe a doua decât invers. *Cine ești* va influența mai mult ceea ce vei face decât va influența ce vei face, cine ești.

Vei acționa întotdeauna pe baza convingerilor pe care le ai despre tine. Dacă te consideri un ucenic, te vei comporta ca unul, dar dacă tot ce poți crede despre tine este că admirator e ceea ce ți se potrivește mai bine, te vei limita la acțiunile acestuia. Credința despre identitatea ta va determina înclinațiile comportamentale. Identitatea va dicta forma și conținutul acțiunilor. Vei lua deciziile pe care le ia o persoană ce seamănă cu persoana care crezi tu că ești. Te vei împrieteni cu oamenii cu care se împrietenește un urmaș, dacă asta crezi despre tine că ești. Vei gândi ca un ucenic, iar limbajul pe care îl vei folosi va fi al unui ucenic.

Provocarea uceniciei se mai diminuează în intensitate odată cu stabilirea identității ucenicului. Cu cât îți cunoști mai bine identitatea, cu atât vei îmbrățișa mai ușor responsabilitățile care ți se potrivesc,

fiind mai pregătit astfel să faci față provocărilor care nu te ocolesc. E important să știi foarte bine cine ești pentru a-ți asuma ce ai de făcut, indiferent de cum arată circumstanțele pe care e nevoie să le depășești.

Tu cine crezi că ești? Care este identitatea ta? Cine ți-a conturat-o? Care sunt persoanele care vorbesc în viața ta cel mai mult în ce privește construirea sinelui real? Cum ai aflat că ești cine crezi că ești? Cât de multe are Dumnezeu de spus în construirea părerilor despre tine? Cât de mult îți iei identitatea din ceea ce faci și cât de mult permiți identității să decidă ceea ce vei face?

Cum arată un urmaș?

Când întâlnim pe cineva pentru prima dată și vrem să îl și cunoaștem, probabil ne uităm la **caracterul** lui (cum face ceea ce face?), la **viziunea** lui (unde vrea să ajungă?), la **valorile** lui (care sunt criteriile după care se ghidează) și la **preocupările** lui (ce-l atrage în ceea ce face?). Cu siguranță că pot fi și alte unghiuri din care privim atunci când avem o primă întâlnire cu cineva și vrem să ne cunoaștem bine interlocutorul, dar când vine vorba de ucenicie, probabil că cele prezentate mai sus sunt criteriile cele mai folosite.

Pavel a scris mai multe epistole - de fapt el este autorul cel mai prezent în Noul Testament, lăsându-se inspirat de Duhul Sfânt în conceperea tuturor scrisorilor care îi poartă semnătura. El vorbește foarte mult despre ucenicie, chiar dacă nu o numește atât de specific cum este întâlnită în cartea de față, dar scrierile lui confirmă și întăresc destul de mult diferența majoră dintre un urmaș și un următor, respectiv dintre un ucenic și un admirator. Probabil acesta e și motivul pentru care veți găsi pe parcursul întregii cărți multe referiri la epistolele pauline.

Una dintre ele este: *1 Corinteni 1:1-2* – „*Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, și fratele Sosten, către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți, și către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele*

lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru”, unde Pavel scoate în evidență o parte din identitatea unui urmaș.

El îi identifică pe cei din Biserica din Corint, care e destul de probabil să fie urmași ai lui Hristos (chiar dacă nu toți) ca fiind *sfinți*. Sfințenia, în cazul de față, pare ceva care s-a petrecut anterior. Ținând cont de conținutul epistolei, realizăm că apostolul nu se referă nicidecum la faptul că cei care formau această comunitate ar fi *perfecti*, iar Pavel nu spune că cei din biserică ar fi contribuit în vreun fel la acest act. El a venit din exterior ca o intenție a Altcuiva. Mai exact, actul *sfințirii*, adică punerea de-o parte sau *rezervarea*, cum îmi place mie să spun, a fost înfăptuit de însuși Dumnezeu prin sacrificiul Fiului Său. Prin credința în Isus, Mântuitorul nostru, Tatăl a săvârșit salvarea noastră, considerându-ne *sfinți* și *rezervându-ne* pentru Împărăția Sa. Oricât ar părea de nepotrivită comparația cu situația aceea în care ospătarii rezervă câte o masă în restaurantul în care servesc, informându-i pe ceilalți clienți că masa pe care e așezată o tăbliță cu textul ”rezervat” este deja ocupată, ceva asemănător se întâmplă și cu inima unui urmaș. Dumnezeu îl rezervă pentru Sine. Nimeni nu mai are voie să *se așeze* în inima lui. Controlul întregii vieți a urmașului Îi aparține Domnului său. **Urmașul lui Hristos este sub autoritatea lui Dumnezeu, fiind nu atât de mult limitat de aceasta, cât protejat de ea.** El este sfânt și justificat prin jertfa Celui pe care a ales să-L urmeze și în care crede. Urmașul nu este perfect, dar nici nu pretinde că ar fi. Cu toate acestea, Dumnezeu privește prin Isus la el, ceea ce face ca Tatăl să nu vadă nicio vină. Toată a fost purtată de Fiul Lui. Păcatul urmașului a fost plătit. **El este de-acuma sfânt, nu datorită a ceea ce a făcut el, ci datorită a ceea ce a făcut Învățătorul pe care acesta a ales să-l urmeze.**

Când ne uităm la cuvintele lui Pavel din versetele menționate mai sus, poate apărea o confuzie ușoară având în vedere că în prima parte a versetului 2 susține că ucenicii ar *fi sfinți*, iar imediat, în aceeași frază, susține că tot ei *sunt chemați să fie sfinți*. Întrebarea într-un fel justificată este: ”Până la urmă au fost *sfințiți* sau trebuie

---

GOLD BOOKS

Aceasta a fost o previzualizare gratuită.

Pentru a continua lectura, comandă cartea completă pe goldbooks.ro.

Ucenic sau Admirator

de Ionică Grigorescu

goldbooks.ro

<https://goldbooks.ro/ionica-grigorescu/ucenic-sau-admirator-55.html>

Livrare prin curier in 1-3 zile . Plata card sau ramburs

Editura Gold Books . Baia Mare